

EN SAGA I TIDEN

Det var en gång en man som inte var kortare eller längre än någon annan. Han var inte heller mörkare eller ljusare, tjockare eller smalare. Och han hade en låda med Tid, han som alla andra.

Han bar den så mjukt och varsamt, som om den vore ett barn som behövde skyddas mot en osäker värld. På natten kunde han vakna av oro men somnade lugnt när såg att den låg kvar på kudden intill. Han putsade och smekte och blåste bort varje oförskämt dammkorn.

De där andra, de som bodde på samma gata, hade han inget till övers för. Han såg dem som vårdslösa och oansvariga när de behandlade sina lådor som om de inget värde hade. De kunde ha dem i ett snöre runt halsen eller löst knutna runt midjan. De slängde och for med dem och en del brydde sig inte ens om att ha locket på!

Han for illa bara av att titta på dem – så han lät helst bli. Ingen borde ha rätt att slösa med sin Tid på vilket sätt som helst.

Han var stolt över sin disciplin och nog grannhet. Tiden var dyrbar och måste aktas på! Barnen, de där klåfingriga små varelserna, var nog värst. Utan förvarning kunde han känna händer som försökte komma åt lådan och ta från dess innehåll. Ett morrande från den annars tysta munnen hade skrämt undan dem. Nu brydde de sig knappt om att betrakta honom på avstånd.

Ibland, fast mer och mer sällan, kunde någon granne be om en bit tid ur hans låda. Han försökte vara overseende medan han vände sig åt ett annat håll. De kände honom inte. Kände inte till hans principer. ”Var och en får hålla sig till sitt eget mått av tid” tänkte han ofta. Men han sa det aldrig högt.

Förr kunde någon börja prata om vädret eller undra om han hade sett det eller det programmet på TV. De hade frågat om han kunde passa deras hund nån dag eller vattna deras blommor. Nån granne hade bjudit över honom när de skulle grilla – men där fanns nog en baktanke.

Han vände sig bara bort utan att svara och visade med sin hållning hur upptagen han var. I sin inre värld såg han sig som en hård klippta på en isolerad ö och han var stolt över det.

En morgon vaknade han inte längre i sin egen värld utan i en annan. Förskräckt började han se sig om efter sin Tidslåda men lugnade sig när han kände den mot sitt bröst.

Han såg sig omkring och insåg att han befann sig på en stor flygterminal. Överallt fanns det människor men han kände inte igen någon av dem.

En reslig och uniformsklädd man hälsade honom välkommen och bjöd honom att stiga in i ett närliggande kontor. Han satte sig tveksamt framför ett enkelt skrivbord och lät blicken röra sig över färggranna affischer från fjärran länder. Den äldre mannen mitt emot honom harklade sig och sade med en myndig men behaglig röst.

- Då var det din tur! Låt nu se hur du har förvarat din tid?
- Jag har den här. Han tittade vaksamt på den äldre mannen med sitt vita hår och vänliga bruna ögon. Han höll lådan i ett ännu fastare grepp.
- Javisst, log den äldre mannen och nickade mot lådan, jag ser den och vill ta mig en titt för att värdera dess innehåll.
- Titta i lådan? Nej, det kan jag inte tillåta!

Lådan, som nästan vuxit ihop med honom själv, inte kunde han släppa den till en främling.

- Jag ber dig räcka mig lådan för annars kan jag inte informera dig om dina möjligheter att resa vidare.

Något i den myndiga rösten gjorde att han lossade sitt grepp och överlämnade lådan under tystnad. Det kändes tomt och konstigt i famnen och händerna visste inte vart de skulle ta vägen.

Den vithåriga rynkade pannan i förvåning när han kände lådans lätthet. Han öppnade det motsträviga locket.

- Men den är ju alldeles tom!
- Är min tid borta? Han kände hur han fick svårt att andas och hjärtat slog skrämnda, hårda slag.
- Ja din tid är borta. Den är förbrukad, så där är allt i sin ordning.
- Jamen ..? han förstod inte. Jag har ju vaktat den så noga, ingen har kunnat ta någonting.
- Ta! den myndiga rösten lät överraskad. Ta? Men det handlar inte om att ta, det handlar om att ge! Är det ingen som har berättat det för dig?

- Jag skulle ta vara på tiden, och det har jag gjort!

Han vred sig besvärad på stolen.

- Det är såhär, förklarade den äldre allvarligt. Den tid du gett till andra i kärlek och omtanke omvandlas i lådan till en ovärderlig skatt! Men din låda är helt tom, har du inte använt din tid?

Ensam och förvirrad stod han åter ute i terminalen. Bakom sig hörde han hur en annan nykomling blev hälsad välkommen.

Han såg sig omkring. Där var skiftande folkslag i olika åldrar. Några satt eller låg på bänkar och golv medan andra gick planlöst fram och tillbaka utan att vara på väg någonstans. I famnen bar de Tidslådor som var lika fina och välbevarade som hans egen. Han lyfte blicken mot deras uttryckslösa ansikten medan han hörde ekot av de ord den vithåriga sagt som avsked:

- Jag är ledsen, verkligen ledsen, men jag kan inte låta dig resa vidare

Han tryckte lådan tätare intill sig. I den här världen kändes den vass och kall och hård. Han kunde inte förstå varför.